

Índex

Pròleg	7
1. L'estat de l'estadi	13
2. Futuribles catalans	21
3. Dalt de l'escenari	29
4. El públic del concert.....	51
5. Protagonistes de la nostra història.....	69
6. L'enlairament definitiu.....	87

Pròleg

En aquest nou mil·lenni sovint les coses comencen amb una trucada de mòbil o un sms. El dia 3 de novembre del 2012 vaig rebre un whatsapp del doctor Bonaventura Clotet. Em convidava a un sopar a la Bodega Sepúlveda el dia 15 del mateix mes. Feia massa dies que no ens vèiem. Hi hauria també la seva companya, l'Anna Fresquet, la Gemma Recoder, la Laura Duran i el Lluís Danés. Havíem treballat tots junts força mesos preparant el concert "Les Nostres Cançons Contra la Sida" que es va fer al Palau Sant Jordi el mes de juny del mateix any. El motiu de la trobada: plantejar un concert al Camp Nou pel Dret a Decidir. De fet les seves paraules exactes van ser: "fer un concert al camp del Barça per la independència".

Després del sopar la Gemma havia de parlar amb el club pel tema de la disponibilitat del Camp Nou, i amb les entitats que podien liderar el projecte: Òmnium Cultural i l'ANC. Ens havia de dir alguna cosa de seguida que estigués tot clar. Van passar els mesos i la idea sem-

blava un impossible. Cada cop quedava menys temps per a tirar endavant un projecte tan gran. Fins a començaments de maig no vam tenir la confirmació definitiva, concretament l'endemà que el Barça va quedar desclassificat de la Champions pel Bayern, i fins aleshores no vam poder començar a trucar a cap artista. Uns dies abans havíem començat a preveure la possibilitat de traslladar l'escenari a l'Estadi Olímpic però per fi ja teníem el Camp Nou pel 29 de juny.

La carta que Muriel Casals i Carme Forcadell havien enviat setmanes abans a Lluís Llach havia fet possible una trobada de tots tres i el ferm compromís del Lluís amb el projecte. Teníem dos referents: El concert del 1981 del "Som una Nació" organitzat per la Crida, i el de Lluís Llach al 1985. La idea era fondre el sentit més coral del primer amb el repertori del segon i reflectir un dels nostres valors més ocults, el de sumar la diversitat. Per això vam treballar amb Lluís Danés per crear un repertori que recollís aquest esperit, i que

reunís músics de tot el territori de parla catalana i del nostre entorn. La idea de compartir la reivindicació del nostre dret a decidir a través del Concert per la Llibertat, ens obligava a fer el concert el més transversal possible i per això vam treballar amb una gran diversitat d'estils i vam voler sentir cantar en català en molts dels seus accents, en castellà, en euskera, en gallec, en anglès, en italià, en grec, en francès, en àrab, en amazic...

Si ja portàvem un parell de mesos de feixuga i tensa espera, a partir dels primers dies de maig ja només vam viure per al Concert. Les reunions maratonianes a l'oficina de Luz de Gas (gràcies al Fede Sardà per la generositat i la paciència) i a les oficines d'Òmnium amb un equip de contrastada professionalitat format per Oriol Ferrer, Claudi Feliu, Dante Arrigo, Jordi Lon, Ignasi Térmens, Gemma i Eva Recoder, Laura Duran, Marina Portabella, i també amb Lluís Danés amb qui connectàvem tot sovint amb l'Skype interrompent el seu treball a Sinera, van conduir-nos a la setmana del Concert i als emocionants assajos previs.

Només l'entusiasme que ens encomanàvem i la positiva reacció del públic el dia de la venda d'entrades davant d'un encara inexistent

cartell, va fer possible que poguéssim vèncer tots els obstacles. Des de la manca de disponibilitat de molts artistes en gira, fins als ajustos de darrera hora al cartell de forma sobtada. L'ordre del concert també va ser difícil de resoldre. Alguns artistes havien de compaginar la seva actuació amb un altre concert aquell mateix dia. El treball dels directors musicals: Carles Cases, Xavi Lloses, Dani Espasa i Manel Camp, el de tot l'equip, els músics, actors i escriptors, les entitats i els voluntaris van fer possible l'impossible.

Ara sóc aquí compartint la mirada de l'Enric Lucena i el verb del Matthew Tree amb la sensació que tot va ser com havia de ser, tal com dicta sempre la realitat.

El camí és llarg i aquest va ser un dels moments que ens donen força i motius per seguir caminant sense oblidar que només serem persones lliures si ens comprometem amb la llibertat.

Gràcies, Enric i Matthew, per deixar-me compartir aquest llibre amb vosaltres.

Gerard QUINTANA

L'estat de l'estadi

Mai no he estat gaire partidari de les banderes, representin el que representin: no en porto a les manifestacions ni n'hi he portat mai, ni tan sols durant els anys anarquistes a Londres que és l'època en què em sentia més políticament exaltat (la meva única concessió a la bandera anarcosindicalista era pintar-me les ungles alternativament negres i vermelles fins que els amics em van suggerir que estava

fent el ridícul). I a Catalunya, tampoc no banderejo. Per començar, les banderes nacionals —o sigui, en el cas català, la senyera— em semblen sobreres: si ets català, ets català i punt. Demostrar-ho tot portant una senyera és com subratllar una frase ja subratllada. (De manera que les que pengen dels balcons del pis on visc, les hi han penjat la companya i la filla...)

Tothom volia arribar d'hora per viure una nit que havia de ser històrica i ningú no es volia perdre ni un segon de tot el que havia de passar a l'estadi.

Poc abans de les sis de la tarda d'aquell 29 de juny mig Camp Nou era il·luminat pel sol a l'hora que l'ombra prenia possessió de l'altra meitat. L'estadi del F. C. Barcelona vivia la paradoxa d'estar buit, ja que encara no s'havien obert les portes, però al mateix temps estava ple de gent que preparava fins al darrer detall perquè no fallés res. A la dreta de la imatge podeu veure també l'escenari del concert.

Tothom esperava tranquil que la tarda anés avançant. Gent de totes les edats va viure el concert amb una estelada a la mà o al coll.

I hi ha una altra raó, potser, perquè les banderes nacionals no m'entusiasmen gaire: a Anglaterra, per exemple, qui les porta ho sol fer per raons més aviat qüestionables.

Per celebrar alguna efemèride anacrònica relacionada amb la família reial britànica, posem per cas; o, sobretot, per remarcar la suposada autenticitat nacional de qui la porta, en comparació

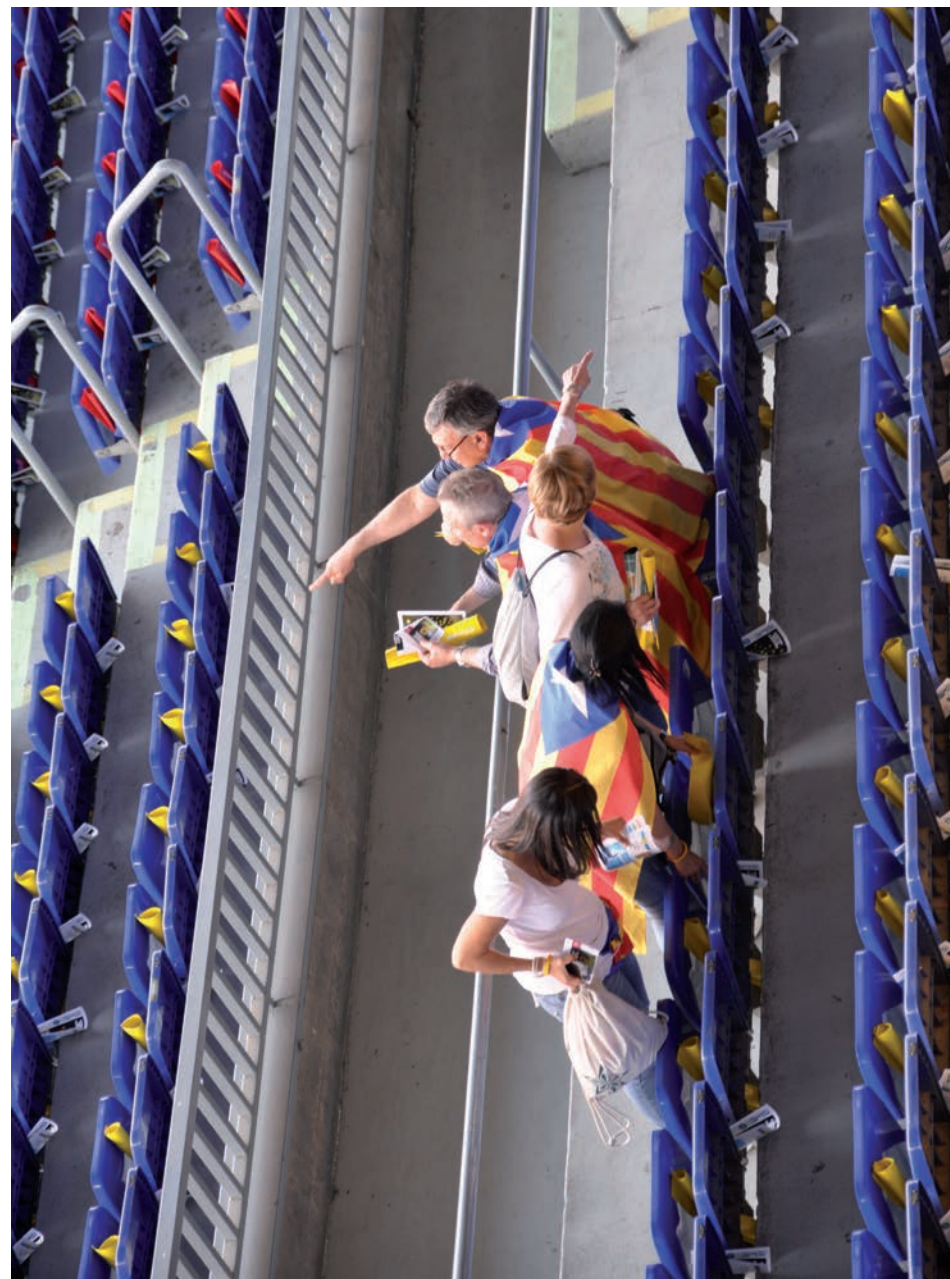
amb la suposada manca d'autenticitat nacional de segons quins altres col·lectius (encara recordo les manifestacions del National Front a Londres als anys setanta, en què membres d'aquest partit neofeixista es manifestaven pels carrers de barris majoritàriament asiàtics, tot brandant Union Jacks, tot amenaçant violència).

Tothom buscava el seu seient però sense deixar de mirar a la gespa de l'estadi on hi havia un escenari espectacular.

En obrir les portes de l'estadi, ràpidament els primers assistents van començar a agafar posicions.

Ara bé, quan els d'Òmnium Cultural em van convidar a llegir un poema al Concert per la Llibertat, jo, tot i saber que seria un concert en què les banderes (en aquest cas, estelades) no escassejarien pas, vaig acceptar a l'acte. Al cap i a la fi, la independència de Catalunya m'ha semblat tan imprescindible com desitjable des de fa uns vint anys i no cal ser nacionalista per pensar així, només cal haver viscut

Aquí podeu veure tres noies preparades per al concert. Segons la informació de la foto que em dona la càmera, aquesta imatge va ser presa a les 18:54. Més d'una hora abans que el concert comencés.

Dalt de l'escenari

Als que havíem de llegir poemes entre les actuacions dels músics, ens havien convocat a dos quarts de set de la tarda, o sigui, una hora i mitja abans que comencés el concert, a l'Accés 17 del Camp Nou. Curiosament va ser aquí i en aquell moment que els nervis van començar a diluir-se, a esfilagarsar-se, a dissoldre's al bell mig del batibull que hi havia recinte endins, creat pels artistes, organitzadors i

guàrdies de seguretat que pul-lulaven al llarg dels passadissos que portaven o bé al mateix estadi o bé al *lounge* reservat per als que actuàvem, al qual em van portar de seguida pel laberint de corredors que recordaven de cop i volta tots els documentals que mai havia vist a la televisió o bé al cinema sobre els concerts de rock i en què l'estrella de torn —Bowie-Jagger-Daltrey-Plant— era seguida

Anna Sahun va ser una de les actrius que van participar al concert. Poc abans de sortir a l'escenari repassava el seu text al mateix temps que no parava de saludar tothom. Amb tants amics que passaven d'aquí cap allà, l'Anna va trobar moments per concentrar-se.

Un dels moments més divertits de la nit i que ningú no va veure el van protagonitzar dos dels grans del cinema català. Isona Passola, presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català, i el director Ventura Pons. Darrere de l'escenari esperant el seu torn per parlar davant de noranta mil persones Ventura Pons descansa. Passola intenta cridar l'atenció de Pons tot i que no ho aconsegueix a la primera. Quan Ventura obre els ulls sembla que Passola li demana un ball, oferta que el director sembla que rebutja.

per la càmera passadís amunt fins que sortia a l'escenari davant de milers i milers de veus que el reclamaven a base de xiscles feliços. Però en el meu cas, vaig acabar al *lounge*, un espai amb aire condicionat i neveres plenes de refrescos i ampolles de cava i en el qual els rapsodes i alguns dels músics —no tots— havien començat a arreplegar-se.

I si ja no estava tan nerviós és perquè tenia la sensació que havia de seguir l'exemple de tots els altres i anar per feina, i a fi de fer-ho vaig decidir de sortir del *lounge* per fer un cop d'ull a l'estadi que ja s'estava omplint, però en el moment mateix que sortia a l'aire lliure un guàrdia de seguretat em va aturar perquè no portava un passí *backstage*. Mentre esperava que me'n portessin un em vaig trobar

el Pep Sala, a qui no havia vist des de feia un parell d'anys, i ell sí que semblava un pèl nerviós, i li vaig dir alguna cosa sobre el fet que ell devia estar acostumat, ja, a actuar davant de molta gent i ell em va mirar com si acabés de baixar de l'hort (o sortir d'un taller d'espardenyes de vetes) i em va explicar que allò d'actuar a l'escenari rai (de fet, acabaria fent una de les actuacions més aplaudides

del concert, tocant amb el Dyango), atès que havia passat els últims quatre dies al Camp Nou perquè era el responsable de la gravació del concert de manera que —pel que em va explicar dels problemes tècnics que hi havia i que ja hi havia hagut— hauria pogut estar molt més nerviós del que ja semblava; i va ser aleshores que un guàrdia em va donar un passí *backstage* perquè em pogués moure

I aquí teniu tres dels grans músics de casa nostra. Pep Sala afina la seva guitarra al mateix temps que Dyango i Peret miren embadalits les grades que hi havia situades darrere de l'escenari que també estaven plenes de públic. Què es preguntava Peret? Potser, què hi fa aquí tanta gent si no veuran res? Com a mínim van tenir una vista privilegiada d'aquesta part de l'escenari.

lliurement. Així, doncs, em vaig acomiadar del Pep i vaig dedicar una estoneta, per fi, a fer el badoc de cara a l'estadi.

La majoria dels seients ja estaven ocupats i generaven un so entre un xiuxiueig esvalotat i un bronzit satisfet.

Vaig tornar al *lounge*.

Pel camí em vaig trobar el poeta natural Josep Pedrals —just en el moment que passava per davant de la sala antidòping (i va fer un acudit al respecte)—; al *lounge* mateix ja hi havia força més gent, incloent-hi el Joel Joan, amb qui havia de sortir a l'escenari; i Gerard Quintana, amb el seu tarannà serè habitual; i hi havia el Màrius

El fet que Dyango participés al Concert per la Llibertat va provocar un seguit de crítiques en alguns mitjans de comunicació afins a la dreta espanyola. Van arribar a dir que el representant d'Espanya a l'Oti al 1980 no podia declarar-se independentista. Tot plegat va acabar en no res. Dyango va interpretar al costat del Pep Sala "Boig per tu" aquell vespre al Camp Nou. Fet que alguns de la meua generació vam aprofitar també per recordar l'enyorat Carles Sabater. Aquí podeu veure el moment tal com el va viure la gran Núria Feliu minuts abans que ella també sortís a l'escenari.